

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl samosoudcem Mgr. Martinem Trepkou ve věci

žalobce: **HARVARD CAPITAL and CONSULTING investiční společnost a.s.**
v likvidaci, IČO 00676900
sídlem Ohradní 1159/65, 140 00 Praha 4
zastoupený advokátem Mgr. Martinem Štuksou
sídlem Kaplická 1037/12, 140 00 Praha 4

proti

žalovanému: **Harvardský průmyslový holding, a.s. - v likvidaci**, IČO 44269595
sídlem Uhelný trh 414/9, 110 00 Praha 1
zastoupený advokátkou JUDr. Evelynou Lojdovou
sídlem Pařížská 67/11, 110 00 Praha 1

o nahrazení souhlasu s vydáním předmětu úschovy

takto:

- I. Žalovaný je povinen souhlasit s vydáním předmětu úschovy vedené Obvodním soudem pro Prahu 2 pod sp. zn. 0 Sd 12/2018, tj. částky 100 364 209 Kč, žalobci.
- II. Žaloba s tím, že žalobce je povinen souhlasit s vydáním předmětu úschovy vedené Obvodním soudem pro Prahu 2 pod sp. zn. 0 Sd 12/2018, tj. částky 100 364 209 Kč, žalovanému, se zamítá.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 34 186 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Martina Štuksy, advokáta, sídlem Kaplická 1037/12, 140 00 Praha 4.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou došlou Obvodnímu soudu pro Prahu 2 (dále jen „OS Praha 2“) dne 21. 12. 2018 domáhal nahrazení souhlasu žalovaného s vydáním předmětu úschovy vedené OS Praha 2 pod sp. zn. 0 Sd 12/2018.
2. Žalobce uvedl, že usnesením Městského soudu v Praze (dále jen „MS Praha“) ze dne 24. 3. 2017, sp. zn. 46 T 17/2006, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze (dále jen „VS Praha“) ze dne 26. 6. 2017, sp. zn. 5 To 43/2017, bylo rozhodnuto o zrušení zajištění peněžních prostředků ve výši 100 364 209 Kč uložených na účtu č. 183336526/0300, vedeném u Československé obchodní banky, a.s. (dále jen „ČSOB“), jehož majitelem je žalobce, s tím, že současně budou tyto peněžní prostředky vzaty do úschovy soudu. Úschova je vedena u OS Praha 2 pod sp. zn. 0 Sd 12/2018. Žalobce jako oprávněný příjemce požádal dne 26. 7. 2018 o vydání předmětu úschovy. OS Praha 2 mu však sdělil, že žalovaný jako přihlašovatel souhlas s vydáním předmětu úschovy žalobci neudělil, a upozornil jej, že předmět úschovy mu bude vydán jen při podání žaloby o uložení povinnosti souhlasit s odevzdáním věci z úschovy. Žalobce je dle svého přesvědčení jedinou oprávněnou osobou, které svědčí vlastnické právo k pohledávce za ČSOB, neboť je majitelem shora uvedeného vkladového účtu, ze kterého byly peněžní prostředky vztahy do úschovy. Žalovanému k těmto peněžním prostředkům nikdy nesvědčilo vlastnické právo, a nemá tak hmotněprávní důvod k tomu, aby odporoval vydání předmětu úschovy žalobci. Vkladový účet byl založen žalobci na základě smlouvy ze dne 21. 3. 2003 uzavřené v návaznosti na smlouvu o ČSOB firemním kontu č. 183226394/0300 ze dne 17. 3. 2003, ze kterého byly na vkladový účet žalobce poukázány předmětné peněžní prostředky z důvodu vyššího úrokového zhodnocení. Před tím, dne 12. 2. 2003, přišly peněžní prostředky ve výši 100 384 309 Kč na účet žalobce u Union banky, a.s. Vlastnické právo k peněžním prostředkům na účtu žalobce dokládal trestním soudům mimo jiné smluvním vztahem s ČSOB a auditovanou účetní závěrkou Harvardského garančního a násobkového fondu (dále jen „HGNF“) ke dni 31. 12. 2010. Stávající likvidátor žalobce v rámci své činnosti přistoupil k vyčlenění a oddělení účetnictví jednotlivých podílových fondů od účetnictví žalobce. K tomuto kroku přistoupil proto, aby bylo účetnictví společnosti a fondů uvedeno do souladu se zákonnými požadavky a doporučením ČNB. V rámci separace účetnictví jednotlivých fondů byla též zaměřena pozornost na okolnosti vzniku nároku k zajištěným peněžním prostředkům ve výši 100 364 209,10 Kč. Forenzní audit potvrdil, že tyto prostředky mimo vši pochybnost náleží podílníkům HGNF spravovaného žalobcem. Tyto závěry byly jako správné potvrzeny výrokem auditora. Tyto peněžní prostředky je žalobce v rámci likvidace povinen rozdělit mezi jejich cca 16 000 podílníků, kterým náleží. Částku, která je předmětem soudní úschovy, měl žalobce v době od jejího přijetí na svůj bankovní účet do okamžiku složení do úschovy soudu řádně účetně evidovanou ve své bilanci v aktivech v rámci finančního majetku a zároveň v pasivech jako závazek k HGNF, který jí ve svém samostatném účetnictví eviduje jako závazek ke svým podílníkům. Po složení do úschovy je částka evidována v účetnictví žalobce na pohledávce za OS Praha 2. Z usnesení MS Praha je žalobci známo, že k rozhodnutí soudu o složení peněžních prostředků do úschovy došlo z procesního hlediska pro vznik pochybností o vlastnickém právu k zajištěným peněžním prostředkům v rámci trestního řízení vedeného u MS Praha pod sp. zn. 46 T 17/2006. Pochybnost vznikla v důsledku procesního jednání žalovaného, který uplatnil v rámci probíhajícího trestního řízení právo na vydání zajištěných peněžních prostředků, a to s odůvodněním, že by mu měly být zajištěné peněžní prostředky vydány k náhradě škody, která mu však nebyla přiznána vůči žalobci, ale v rámci předmětného trestního řízení vůči Viktoru Koženému a Ing. Borisi Vostrému, tj. osobám od žalobce odlišným. Trestná činnost odsouzených V.Koženého a Ing. Vostrého měla být spáchána v letech 1995 - 1996 a prostředky byly na účet žalobce připsány v roce 2003. Je tedy vyloučeno, aby se jednalo o prostředky určené ke spáchání trestného činu, který byl předmětem daného trestního řízení, nebo byly k jeho spáchání užity. Nejsou zde známy žádné skutečnosti, že by se jednalo o výnosy z trestné činnosti. V době vydání odsuzujícího rozsudku vůči

V.Koženému a Ing. Vostrému byly již peněžní prostředky na bankovním účtu žalobce u ČSOB zajištěny, a i když bylo žalovanému přiznáno právo na náhradu škody, nemůže toto bez dalšího založit právo žalovaného na vydání peněžních prostředků na účtu žalobce, který není vůči žalovanému ve vztahu škůdce a poškozený. Ke stejnému závěru, že přiznaný nárok na náhradu škody nezakládá obecně právo poškozeného na vydání věci se přiklonil i Nejvyšší soud ČR (dále jen „NSČR“) ve svém usnesení ze dne 1. 10. 2002, sp. zn. 4 Tz 53/2002, když v rozhodnutí sám uvádí, že k vydání věci poškozenému ve smyslu § 80 odst. 1 trestního řádu, může dojít pouze v případech, kdy právo k takové věci svědčí pouze poškozenému, který o její vydání požádal, ale nikoli k reparaci náhrady škody. Žalovaný neměl nikdy ke vkladovému účtu žalobce žádný vztah, peněžní prostředky, které jsou složeny do úschovy soudu, na vkladový účet žalobce, ani na jeho běžný účet u ČSOB neposílal a nemá k žalobci žádný jiný právní vztah, který by odůvodňoval vydání peněžních prostředků z úschovy soudu žalovanému. Podanou žalobou se tak žalobce domáhal, aby bylo žalovanému uloženo souhlasit s vydáním předmětu úschovy žalobci.

3. Žalovaný žalobou uplatněný nárok neuznal a navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že byl poškozen co do výše škody nejrozsáhlejším trestným činem v historii ČR. Ve věci byl vynesena trestní rozsudek pro zločin podvodu dle § 209 odst. 1, 5 písm. a) trestního zákoníku proti V.Koženému a Ing. Vostrému, kterým byla současně uložena povinnost k náhradě škody žalovanému v celkové výši cca 10 miliard Kč. Žalovaný sdružuje přibližně čtvrt milionu poškozených akcionářů, většinou drobných střadatelů a občanů ČR. Činnost orgánů činných v trestním řízení a dosavadní likvidace nicméně nevedla k faktickému odškodnění žalovaného a statisíců jeho akcionářů, a to ani téměř po 20 letech. Jak je zřejmé z poslední výroční zprávy, jsou hlavním majetkem žalovaného pohledávky. Žalovaný vedl či stále vede soudní řízení o mimořádné částky, kdy se jedná o majetek, který buď byl žalovanému odňat v důsledku trestné činnosti, nebo ušel ze sféry žalovaného jiným způsobem. V některých případech se jedná o prakticky nedobytné pohledávky (nároky ve výši miliard Kč za odsouzenými V. Koženým a Ing. Vostrým či za společnostmi v tzv. „daňových rájích“, kdy samotná existence těchto společností je sporná), žalovaný však vede i spory, za kterými leží zcela reálné prostředky, zejména uložené na bankovních účtech. Jedním z těchto sporů je pohledávka za žalobcem s jistinou ve výši 100 364 209 Kč, která velmi úzce souvisí s tímto soudním řízením. Částka ve výši 100 364 209 Kč byla zajištěna v průběhu trestního řízení proti V.Koženému a Ing. Vostrému, a to usnesením Policie ČR ze dne 28. 7. 2003, ČTS: OKFK-123/8-2003-I, ve spojení s usnesením VS Praha ze dne 22. 8. 2003, sp. zn. 5 To 105/03. Usnesením MS Praha ze dne 28. 2. 2013, sp. zn. 46 T 17/2006, ve spojení s usnesením VS Praha ze dne 4. 4. 2013, sp. zn. 6 To 19/2013, bylo rozhodnuto o ponechání předmětné částky uložené na bankovním účtu č. 183336526/0300 vedeném u ČSOB v zajištění. Současně byl žalovaný upozorněn, že může uplatnit své nároky k předmětné částce v rámci civilního řízení, a to ve lhůtě 3 let. V rámci uvedeného trestního řízení chtěl MS Praha předmětnou částku uvolnit ze zajištění ve smyslu § 80 trestního řádu, ale vzhledem k pochybnostem ohledně vlastnického práva tak učinit nemohl. Shora uvedenými usneseními tak byla předmětná částka vzata do úschovy soudu, která je vedena u OS Praha 2 pod sp. zn. 0 Sd 12/2018, jak shora uvedeno.
4. Žalovaný pak s odkazem na rozsudky MS Praha a VS Praha vydané ve věci sp. zn. 46 T 17/2006 podrobně popsal trestnou činnost V.Koženého a Ing. Vostrého, v rámci které docházelo k vyvádění likvidních akcií významných českých podniků nabytých v rámci kupónové privatizace z portfolia žalovaného, resp. jeho právních předchůdců společnosti Sklo Union Teplice, a.s. (dále jen „SUT“) a harvardských investičních fondů (dále jen „HIF“), kdy za tyto cenné papíry získával žalovaný, resp. jeho právní předchůdci, zejména bezcenné akcie kyperských společností Harms Holdings Co. Limited (dále jen „HARMS“) či Daventree Limited (dále jen „DAVENTREE“). K páčání uvedené trestné činnosti, ke které docházelo v letech 1995 – 1996, kterou byla žalovanému způsobena shora uvedená škoda a za kterou byli V.Kožený a Ing. Vostrý odsouzeni v řízení sp. zn. 46 T 17/2006, odsouzení mj. hojně využívali společnost DAVENTREE, jak je

popsáno v odsuzujícím rozsudku. V trestné činnosti pak bylo dle žalovaného odsouzenými pokračováno i v době následné, přesahující předmět řízení sp. zn. 46 T 17/2006. Žalovaný opět podrobně popsal, jak majetkové hodnoty vyvedené z jeho portfolia byly dále investovány, a to prostřednictvím kyperské společnosti Daventree Resources Ltd. (dále jen „DTR“), která byla dříve dceřinou společností DAVENTREE, zhruba od roku 2001 je však 100% vlastněna žalovaným. DTR měla v minulosti čtvrtinový podíl v investiční společnosti Kantupan Holdings Co. Ltd. se sídlem na Kypru (dále jen „Kantupan“), která vlastnila 45% podíl ve společnosti Siberian and Far East Oil Company Open Joint Stock Company se sídlem v Rusku (dále jen „Sidanco“). V prosinci 1997 Kantupan prodala část svého celkového podílu v Sidancu, a to podíl ve výši 10 % za cenu cca 299 mil. USD. V květnu 2001 pak Kantupan prodala i zbývající 35% podíl v Sidancu za cenu cca 600 mil. USD. Výtěžek z prodeje byl rozdělen mezi společníky Kantupanu, a část výtěžku z prodeje Sidanca ve výši několika desítek milionů USD tedy připadla i na DTR. Takto získané prostředky byly pokračující trestnou činností či dalším kolem trestné činnosti V.Koženého a Ing. Vostrého opět vyvedeny mimo dosah žalovaného, resp. DTR jako v té době již 100% dceřiné společnosti žalovaného. Část těchto prostředků se pak převody přes další zainteresované společnosti dostala až ke slovenské společnosti PRIVAT SLOVAKIA MARKETING spol. s.r.o. (dále jen „PSM“). Vše se dělo na pokyn či pod dohledem V.Koženého a Ing. Vostrého či v součinnosti s nimi spolupracujícími osobami, anebo jimi ovládanými společnostmi. Konkrétním právním důvodem pro připsání prostředků, které jsou nyní předmětem úschovy, na účet žalobce, kam byly poukázány od PSM, byla smlouva o koupi akcií mezi DAVENTREE a PSM ze dne 12. 9. 2002 ve znění dodatku ze dne 20. 11. 2002, kdy předmětem této smlouvy byl převod 54 999 999 ks akcií HARMS z portfolia DAVENTREE na PSM. Společnosti se dohodly, že kupní cena bude PSM zaplacená tak, že tato společnost převezme dluh DAVENTREE vůči žalobci, který svojí výší odpovídal kupní ceně. Tehdejší likvidátor žalobce dal k takovému převzetí dluhu písemný souhlas. Na základě této smlouvy pak PSM v únoru 2003 poslala částku ve výši 100 384 309 Kč na bankovní účet žalobce. Poté ze strany žalobce došlo k několika převodům těchto prostředků v rámci ČR, až došlo k zajištění předmětné částky na bankovním účtu u ČSOB. Žalovaný je přesvědčen, že smlouva o koupi akcií ze dne 12. 9. 2002 navazuje na trestnou činnost, za kterou byli V.Kožený a Ing. Vostrý již odsouzeni, a je pokračováním stejného schématu tunelování majetku žalovaného. Akcie HARMS byly bezcenné a transakce nedává ani žádný ekonomický smysl. Předmětná smlouva byla dle žalovaného uzavírána ve zlém víře a představuje pouze simulované právní jednání, kterým se odsouzení snažili opětovně poškodit žalovaného a jeho akcionáře. Žalovaný pochybuje též o existenci dluhu DAVENTREE vůči žalobci, který měl být převzat ze strany PSM a shora uvedeným převodem uhrazen. Dle žalovaného lze důvodně předpokládat, že žádný legální dluh DAVENTREE u žalobce nikdy nevznikl, jde pouze o smyšlený dluh, který nemá reálný základ. Žalovaný je tak přesvědčen, že prostředky došlé na účet žalobce představují část různými převody a investicemi přetransformovaného majetku původně odňatého trestnou činností V.Koženého a Ing. Vostrého žalovanému, resp. jeho právním předchůdcům SUT a HIF, kteří byli následně sloučeni do žalobce, a při dalších kolech páchané trestné činnosti odňatého 100% dceřiné společnosti žalovaného – DRT. Žalovaný je pak na základě dohody s DRT oprávněn nakládat s prostředky odňatými DRT a v soudním řízení je vymáhat, neboť na něj byly veškeré nároky dceřiné společnosti převedeny.

5. Dále žalovaný uvedl, že se v průběhu jeho likvidace vůči němu zformovala skupina právnických osob (zejména HARVARD GROUP a.s., First American, a.s., Victoria Security Printing, a.s. a HBS – poradenská, a.s.), které jsou vzájemně propojeny a proti žalovanému postupují koordinovaně s cílem narušit jeho činnost směřující k odškodnění akcionářů. Tyto společnosti vlastní přes společnost Clariano Holding Inc. (dále jen „CLARIANO“), která se podílela na drancování nemovitého majetku žalovaného, a přes další různé společnosti Jitka Chvatíková, matka V.Koženého. Žalovaný podrobně popsal propojení uvedených společností. Tyto společnosti napojené na V.Koženého a jeho matku se několikrát pokoušely poškodit zájmy

žalovaného. Jejich cílem je žalovaného finančně vyčerpat, zaměstnat likvidátory množstvím soudních sporů a vyvolat chaos mezi akcionáři. Pokud jde o žalobce, ten vznikl dne 16. 10. 1990 a jeho orgány postupně procházeli V.Kožený, jeho dědeček a manželka, a Ing. Vostrý. Ing. Vostrý byl předsedou představenstva žalobce i v roce 2003, tj. v době, kdy na jeho bankovní účet byla připsána předmětná částka, která později byla zajištěna. Jediným akcionářem žalobce byla od 25. 6. 1997 do 19. 1. 1999 DAVENTREE, tj. společnost přes kterou V.Kožený prováděl svou trestnou činnost, od 19. 1. 1999 je jediným akcionářem CLARIANO, tj. společnost, která patří matce V.Koženého. Žalovaný je tak přesvědčen, že konečným vlastníkem žalobce je matka V.Koženého skrze trust, kde obmyšlenou osobou je V.Kožený. Z uvedeného dle žalovaného vyplývá provázanost žalobce s dalšími subjekty dlouhodobě poškozujícími zájmy žalovaného, jeho napojení na V.Koženého a mnohaleté řízení Ing. Vostrým.

6. Žalovaný tak shrnul, že finanční prostředky, mezi kterými byla i předmětná částka, byly vyvedeny z DTR osobami dlouhodobě poškozujícími zájmy žalovaného. Ing. Vostrý vydal pokyn k transferu milionů USD na Slovensko, načež došlo k převodu předmětné částky žalobci, jehož předsedou představenstva byl v té době Ing. Vostrý. Těmito převody byly z dceřiné společnosti žalovaného vyvedeny značné částky. Žalobce několik měsíců před převodem a zajištěním předmětné částky vstoupil rozhodnutím CLARIANO jako jediného akcionáře do likvidace. Konečným vlastníkem společnosti CLARIANO je skrz svou matku V.Kožený. Lze tak důvodně předpokládat, že původním záměrem odsouzených V.Koženého a Ing. Vostrého bylo převést předmětnou částku na zanikající společnost a převést ji jedinému akcionáři (ovládanému V.Koženým) formou likvidačního zůstatku. Výsledkem tak opět mělo být další drancování finančních prostředků žalovaného a jeho dceřiné společnosti. Žalobce je společností, která je dlouhodobě personálně a majetkově napojena na V.Koženého a jeho rodinu. Vydání předmětu úschovy žalobci se proto jeví jako nanejvýš nemravné a v rozporu s obecnými principy spravedlnosti. V.Kožený a Ing. Vostrý již jednou okradli žalovaného a jeho akcionáře a V.Kožený se dnes jako koncový vlastník mnoha společností opětovně pokouší poškozovat zájmy žalovaného v ČR i cizině. Jediným věcným argumentem, kterým žalobce odůvodňuje svůj údajný nárok na vydání předmětu úschovy, je tvrzení, že předmětná částka byla připsána na jeho bankovní účet, a proto na ni má mít žalobce nárok. Dle ustálené judikatury, ale vlastníkem peněžních prostředků na bankovním účtu není majitel účtu, ale banka a majitel účtu má vůči bance jen pohledávku v hodnotě deponované částky. V současné době se peněžní prostředky již nacházejí v soudní úschově, proto jejich vlastníkem může být kdokoli, kdo prokáže své vlastnické právo. Všechny žalovaným uvedené skutečnosti jednoznačně vyvracejí oprávněnost nároku žalobce, neboť zpochybňují právní titul, na jehož základě došlo k převodu předmětné částky na jeho bankovní účet. Samotné připsání předmětné částky na bankovní účet žalobce tak bez dalších skutečností nemá právní relevanci a je pouze důsledkem jednání osob (V.Kožený a Ing. Vostrý) jednajících ve zlé víře, jež se snažily opětovně poškodit žalovaného.
7. S ohledem na vše uvedené tak žalovaný navrhuje, aby byla podaná žaloba zamítnuta a současně aby bylo vyhověno jeho vzájemnému návrhu, tj. aby bylo žalobci uloženo souhlasit s vydáním předmětu úschovy žalovanému.
8. Žalobce v reakci na vyjádření žalovaného nesouhlasil s tvrzením, že právním důvodem převodu předmětné částky na jeho bankovní účet byla smlouva o koupi akcií, které žalobce nebyl účastníkem. Převodem předmětné částky na bankovní účet žalobce byla uhrazena pohledávka, kterou měl žalobce za svým obchodníkem s cennými papíry, tj. společností Harvardská burzovní společnost a.s. (dále jen „HBS“), a kterou měl řádně evidovanou ve svém účetnictví. Pohledávka sice byla žalobci uhrazena osobou odlišnou od dlužníka, tj. z účtu PSM, to však na podstatě nic nemění. HBS na základě komisionářské smlouvy o obstarání koupě a prodeje cenných papírů ze dne 1. 3. 1993 ve znění dodatku ze dne 1. 1. 1994 prodávala cenné papíry, které byly majetkem žalobce, který byl tvořen správcovstvím fondu podílníků (tzv. „DIKů“) z kuponové privatizace HGNF. Takto HBS prodala akcie SUT za částku 134 891 811 Kč a akcie Sepap Štětí a.s. za částky

16 087 Kč a 96 228 Kč. Po odečtení provize měla HBS žalobci vyplatit částku 133 655 208 Kč, kterou byl žalobce povinen vyplatit podílníkům HGNF. Po dílčích úhradách ve výši 33 290 898,90 Kč zůstal HBS vůči žalobci dluh ve výši 100 364 309 Kč, který žalobci neuhradila. Dluh z kupní ceny akcií vůči žalobci následně uznala DAVENTREE, která dne 15. 7. 1996 uzavřela se žalobcem dohodu o vypořádání závazku, kterou se přihlásila k úhradě závazku HBS vůči žalobci. Dne 22. 5. 2002 pak DAVENTREE vystavila žalobci uznání dluhu. Likvidátor žalobce pak dne 16. 12. 2020 uzavřel s PSM dohodu o úhradě dluhu, ve které tato společnost převzala dluh DAVENTREE ve výši 100 384 309,10 Kč vůči žalobci z dohody ze dne 15. 7. 1996. Smyslem uzavření dohody byla pro žalobce jednoznačně úhrada jeho pohledávky za prodané cenné papíry HBS. Na základě této dohody byla ze strany PSM dne 12. 2. 2003 zaplacená předmětná částka na bankovní účet žalobce u Union banky a.s. Následně byla předmětná částka zajištěna v trestním řízení a jediným důvodem složení do úschovy soudu byly žádosti žalovaného s tvrzením, že je vlastníkem předmětné částky jako finančních prostředků. Tvrzení žalovaného, že smlouva o koupi akcií ze dne 12. 9. 2002 navazuje na již potrestanou trestnou činnost, postrádá věcné rozhodnutí trestních orgánů, které by za trestnou činnost toto jednání označilo. Argumentace, že právní jednání spočívající v převodu předmětné částky mělo za cíl legalizovat převod, je nesmyslná, protože převod byl plněním na dluh HBS u žalobce. Žalobce se nepodílel na žádných jednáních V.Koženého a Ing. Vostrého, za které byly pravomocně odsouzeni. Ze strany orgánů činných v trestním řízení nebylo nikdy rozhodnuto, že předmětná částka pochází z trestné činnosti V.Koženého a Ing. Vostrého. Argumentace žalovaného, že úvahy vedoucí orgány činné v trestním řízení k zajištění předmětné částky odůvodňují jeho nárok, nejsou vůbec opodstatněné, právě proto, že nebylo vydáno jiné odsuzující rozhodnutí než ve věci V.Koženého a Ing. Vostrého, i když trestních oznámení proběhla celá řada. Za urážející označil žalobce žalovaným vylíčenou konstrukci o napojení žalobce na V.Koženého, jeho rodinu a Ing. Vostrého, z čehož pak žalovaný dovozuje údajnou snahu o získání prostředků z úschovy ve prospěch odsouzených osob a rozpornost vydání předmětu úschovy žalobci s dobrými mravy. Ostatně to samé by dle žalobce bylo možné konstatovat na základě žalovaným vylíčených skutečností o jeho propojení s odsouzenými osobami a jejich útocích na jeho majetek o vydání předmětu úschovy žalovanému. Majetková propojenost nemá na žalobce a jeho činnost žádný vliv, protože z důvodu zásahu státních orgánů u žalobce je osoba likvidátora žalobce na uvedených osobách zcela nezávislá a jim ani právně, ani jinak nepodléhající. Průběh likvidace i kroky likvidátora jsou ze strany ČNB průběžně kontrolovány. Jediným úsilím žalobce je ukončit řádně likvidaci rozdělením majetku mezi podílníky. Žalobce nevyplácel ani nehodlá vyplácet jakékoli peněžní prostředky odsouzenému V.Koženému nebo dalším žalovaným uváděným osobám. Žalobce zdůraznil, že předmětem tohoto řízení je, kdo má právo na vydání předmětné částky z úschovy soudu. Vlastnické právo k peněžním prostředkům na bankovním účtu nesvědčí přímo majiteli účtu, ale český právní řád v občanskoprávní rovině stojí na principu, že majitel bankovního účtu je z tohoto titulu jediným možným vlastníkem pohledávky a takto se promítá jeho vlastnické právo peněžních prostředků na bankovním účtu. Tento právní názor vyplývá i z konstantní judikatury NSČR, který se opakovaně zabýval charakterem peněžních prostředků uložených na účtu u banky, a to z hlediska ochrany vlastnického práva k nim a stále dochází k závěru, že peněžní prostředky na účtu představují pohledávku majitele účtu za bankou (peněžním ústavem), která účet vede. Na tomto nic nemění, že z pohledu trestního práva jsou i peněžní prostředky na bankovním účtu věci se všemi dopady z toho vyplývajícími. Žalovaný tedy mohl uplatňovat vůči žalobci svá práva na zaplacení pohledávky z konkrétního právního důvodu, především bezdůvodného obohacení, což by ovšem musel prokázat vč. své aktivní legitimace. To žalovaný učinil v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 4 (dále jen „OS Praha 4“) pod sp. zn. 51 C 100/2016, zde se však žalobce brání námitkou promlčení.

9. Na základě provedeného dokazování učinil soud následující skutková zjištění.

10. Na účet žalobce u Union banky, a.s. byla dne 12. 2. 2003 připsána částka 100 384 309 Kč od PSM (*zjištěno z avíza o platbě ze zahraničí ze dne 12. 2. 2003*).
11. Na základě smlouvy ze dne 17. 3. 2003 zřídila ČSOB pro žalobce běžný účet č. 183226394/0300 (*zjištěno ze smlouvy o ČSOB firemním kontu*).
12. Na základě smlouvy ze dne 21. 3. 2003 zřídila ČSOB pro žalobce termínovaný vkladový účet s individuální sazbou č. 183336526/0300. Žalobce se zavázal převést na takto zřízený účet téhož dne částku 115 737 831,90 Kč z výše uvedeného firemního konta a tuto tam ponechat po dobu 1 měsíce (*zjištěno ze smlouvy o účtu ČSOB termínovaný vklad s individuální úrokovou sazbou*).
13. Policie ČR usnesením ze dne 28. 7. 2003 rozhodla v trestním řízení vedeném vůči V.Koženému a Ing. Vostrému dle § 79a odst. 1 trestního řádu o zajištění peněžních prostředků ve výši 100 364 209,10 Kč uložených jako termínovaný vklad na bankovním účtu žalobce č. 183336526/0300 vedeném u ČSOB. Usnesením byla zakázána jakákoliv dispozice s peněžními prostředky nacházejícími se na uvedeném účtu až do výše zajištění, s výjimkou výkonu rozhodnutí. Zajištěné prostředky se na účet č. 183336526/0300 dostaly tak, že shora uvedená částka 100 384 309 Kč došla na účet žalobce u Union banky, a.s. od PSM byla dne 20. 2. 2003 celá převedena na účet žalobce u Komerční banky, a.s. Z tohoto účtu byla dne 21. 3. 2003 převedena částka 115 737 831,90 Kč na firemní konto žalobce u ČSOB, ze kterého pak byla celá tato částka převedena na termínovaný vkladový účet žalobce u ČSOB. Termínovaný vklad byl po uplynutí sjednané měsíční lhůty obnoven, pouze uložená částka byla snížena o 800 000 Kč, které byly převedeny zpět na firemní konto. Po popisu převodů akcií mezi SUT, HARMS, DAVENTREE a PSM, stejně jako ve vyjádření žalovaného k nyní podané žalobě, dospěl policejní orgán k závěru, že zajištěná částka na účtu žalobce představuje prostředky získané DAVENTREE za prodej akcií HARMS, a tedy výnos z trestné činnosti V.Koženého a Ing. Vostrého, v důsledku které došlo ke snížení hodnoty portfolia SUT a posléze žalovaného (*zjištěno z usnesení ze dne 28. 7. 2003, ČTS: OKFK-123/8-2003-I*).
14. Usnesením VS Praha ze dne 22. 8. 2003 byla jako nedůvodná zamítnuta stížnost likvidátora žalobce proti usnesení policejního orgánu, když nebyla jako dostatečná uznána jeho argumentace o získání předmětných prostředků pro účely výplaty podílníků HGNF. VS Praha zdůraznil, že pro vydání rozhodnutí o zajištění postačuje jen určitá vyšší míra pravděpodobnosti, že zajišťované prostředky jsou (v daném případě) výnosem z trestné činnosti, která pak z dosavadních zjištění policejního orgánu vyplývá. Rozhodnutím o zajištění nejsou prostředky majiteli odebírány, ale je pouze po dobu trvání zajištění omezena dispozice s nimi a učiněný závěr o výnosu z trestné činnosti bude dále prověřován (*zjištěno z usnesení ze dne 22. 8. 2003, sp. zn. 5 To 105/03*).
15. Rozsudkem VS Praha ze dne 17. 10. 2012 byl zrušen rozsudek MS Praha ze dne 9. 7. 2010, sp. zn. 46 T 17/2006, a znovu bylo rozhodnuto tak, že V.Kožený a Ing. Vostrý byli uznáni vinnými ze spáchání zločinů podvodu dle § 209 odst. 1, 5 písm. a) trestního zákoníku, kterých se měli dopustit mj. žalovaným popsáním nevýhodným převodem likvidních akcií z portfolia SUT oproti získání bezcenných akcií HARMS, resp. DAVENTREE, a byly jim uloženy nepodmíněné tresty odnětí svobody ve výměrách 10 a 9 let. Odsouzeným bylo současně uloženo nahradit žalovanému škodu ve výši 8 288 990 584 Kč s příslušenstvím a 2 213 580 730,80 Kč s příslušenstvím. O propadnutí či zabránění prostředků zajištěných na účtu žalobce rozhodnuto nebylo (*zjištěno z rozsudku ze dne 17. 10. 2012, sp. zn. 6 To 52/2011*).
16. Podáním ze dne 31. 10. 2012 žádal likvidátor žalobce o zrušení zajištění finančních prostředků, když trestní řízení již bylo pravomocně skončeno a nebylo rozhodnuto ani o propadnutí, ani o zabránění zajištěných prostředků. Žalobci nebylo známo, že by k zajištěným prostředkům uplatnila nárok jiná osoba, žádá jiná osoba s hmotněprávním nárokem k zajištěným prostředkům, tj. nárokem ve vztahu k finančnímu ústavu na výplatu prostředků z předmětného účtu, však ani neexistuje. Takovým nárokem nemůže být ani případný nárok na náhradu škody,

který stejně nebyl vůči žalobci uplatněn a nebylo o něm nijak rozhodováno. Žalobce pak zopakoval, že prostředky jsou platbou na nevypořádanou pohledávku vůči HBS z prodeje akcií náležejících HGNF a jsou určeny na výplatu podílníků HGNF (*zjištěno ze žádosti o zrušení zajištění finančních prostředků ze dne 31. 10. 2012*).

17. MS Praha usnesením ze dne 28. 2. 2013 zamítl žádost žalobce o zrušení zajištění, peněžní prostředky ponechal v zajištění a žalovaného upozornil, aby uplatnil svůj nárok k uvedeným peněžním prostředkům včetně možnosti zajištění tohoto nároku v řízení ve věcech občanskoprávních, a to ve lhůtě 3 let od právní moci tohoto usnesení. MS Praha uvedl, že vedle žalobce uplatnil nárok na vydání zajištěných prostředků též žalovaný, a to podáním ze dne 23. 10. 2012. Učinil tak s argumentací, že trestnou činností odsouzených, při které byly z SUT vyvedeny likvidní akcie českých podniků oproti nabytí bezcenných akcií HARMS, byly mj. dotčeny majetkové hodnoty v portfoliu SUT, přičemž zajištěná částka došla na účet žalobce představuje (po dalších popsanych převodech) platbu právě za akcie HARMS. MS Praha tak konstatoval, že vznikly pochybnosti o tom, komu mají být zajištěné prostředky vydány, kdy spor o vlastnictví má být zásadně vyřešen v řízení občanskoprávním. Soud tak analogicky ponechal prostředky zajištěné na účtu, když jejich přímé uložení do soudní úschovy s možným případnutím prostředků státu v případě marného uplynutí úschovní lhůty považoval za nepřiměřený zásah do vlastnického práva překračující rámec zajišťovacího institutu. V případě neuplatnění vlastnického práva v občanskoprávním řízení ve stanovené lhůtě bude zajištění zrušeno. VS Praha usnesením ze dne 4. 4. 2013 zamítl jako nedůvodné stížnosti žalobce i žalovaného proti uvedenému usnesení. Ztotožnil se se závěrem, že rozhodnutí o vydání zajištěných prostředků vyžaduje obsáhlé dokazování přesahující rámec trestního řízení. Ke sporným převodům finančních prostředků došlo až v roce 2003, zatímco trestná činnost odsouzených, která byla předmětem trestního řízení, skončila v roce 1996. Tato fáze toku finančních prostředků tedy přesahuje rámec předmětné trestní věci a pokud by o ní soud rozhodl v rámci trestního řízení, překročil by své pravomoci vymezené trestním řádem (*zjištěno z usnesení ze dne 28. 2. 2013, sp. zn. 46 T 17/2016, usnesení ze dne 4. 4. 2013, sp. zn. 6 To 19/2013*).
18. Podáním ze dne 17. 12. 2014 žalobce opětovně požádal o zrušení zajištění. Žalobce poukazoval na nedůvodný postup žalovaného, který svým účelovým postupem brání zrušení zajištění a umožnění disponování se zajištěnými prostředky ze strany žalobce, přičemž současně odmítá svůj nárok uplatnit v řízení občanskoprávním, když lhůta stanovená mu předchozím rozhodnutím zřejmě není nijak závazná a z jejího nedodržení neplyne žádný přímý následek. Žalobce se vůči tomuto postupu žalovaného bránil žalobou na zdržení se zásahů do vlastnického práva k jeho majetku ze strany žalovaného, podanou k OS Praha 4 a projednávanou pod sp. zn. 23 C 639/2013. Tato žaloba však byla zatím nepravomocně zamítnuta, když soud v postupu žalovaného neshledal neoprávněný zásah do práv žalobce. V uvedeném řízení nebyly vůbec prokazovány důvody, na kterých žalovaný zakládá svůj občanskoprávní nárok na zajištěné prostředky. Žalobce pak s odkazem na to, že pohledávka na výplatu prostředků z účtu nemůže patřit jiné osobě než majiteli účtu, žádal, aby bylo zajištění zrušeno. MS Praha žádost usnesením ze dne 8. 1. 2015, ve kterém odkázal na závěry svého předchozího rozhodnutí, zamítl. Stížnost žalobce byla jako nedůvodná zamítnuta usnesením VS Praha ze dne 28. 1. 2015 (*zjištěno ze žádosti o zrušení zajištění peněžních prostředků ze dne 17. 12. 2014, usnesení ze dne 8. 1. 2015, sp. zn. 46 T 17/2006, usnesení ze dne 28. 1. 2015, sp. zn. 5 To 3/2015*).
19. Znovu žalobce žádal o zrušení zajištění podáním ze dne 28. 4. 2016, ve kterém poukazoval na to, že lhůta stanovená žalovanému k uplatnění nároku v občanskoprávním řízení uplynula dne 4. 4. 2016, přičemž žalobci není známo, že by tak žalovaný učinil. MS Praha usnesením ze dne 12. 10. 2016 rozhodl o zrušení zajištění a o zamítnutí žádosti žalovaného ze dne 4. 4. 2016 o vydání zajištěných peněžních prostředků, eventuálně o ponechání těchto prostředků v zajištění. MS Praha konstatoval, že žalovaný podal dne 4. 4. 2016 k OS Praha 4 proti žalobci žalobu o zaplacení částky 100 364 209 Kč, řízení je vedeno pod sp. zn. 51 C 100/2016. Ve věci bylo

nařízeno předběžné opatření, kterým bylo žalobci zakázáno provádět jakékoliv dispozice s peněžními prostředky, které se nacházejí na bankovním účtu 183336526/0300 vedeném u ČSOB, a to až do výše 100 364 209 Kč, a ČSOB bylo současně zakázáno provádět výplaty, jakož i převody finančních prostředků z tohoto účtu, a to až do výše 100 364 209 Kč. Za této situace tak měl MS Praha za to, že v rámci trestního řízení lze rozhodnout o zrušení zajištění. Žalovaný uplatnil svůj nárok v civilním řízení ve stanovené lhůtě a zároveň bylo rozhodnuto předběžným opatřením v rámci tohoto řízení, že s předmětnými peněžními prostředky na bankovním účtu nesmí nikdo nakládat, tj. ani majitel účtu - žalobce, ani příslušný bankovní ústav, a to až do té doby než bude soudem rozhodnuto jinak. Smyslem předchozího rozhodnutí bylo, aby se začal řešit nejasný právní stav mezi žalobcem a žalovaným, kteří si shodně činí nárok na předmětné peněžní prostředky uložené na bankovním účtu vlastněném žalobcem. Účelem trestního řízení je posoudit otázku viny a trestu, event. náhrady škody, ale nikoli řešit vlastnická práva účastníků. Soud v rámci trestního řízení nemůže a ani nesmí rozhodnout o vydání věci (resp. peněžních prostředků) osobě, o jejímž vlastnickém právu vznikají pochybnosti. Předmětné peněžní prostředky de facto nadále zůstanou zajištěné na účtu banky, ale o dalším možném nakládání s nimi bude již rozhodovat civilní soud, který současně rozhodne o tom, kdo je jejich vlastníkem v rámci občanskoprávního řízení. Nemůže tedy dojít k újmě na právech u žádného subjektu, který si činí na peněžní prostředky nárok. Ke stížnosti státního zástupce bylo usnesení MS Praha ve výroku o zrušení zajištění zrušeno usnesením VS Praha ze dne 23. 11. 2016 a MS Praha bylo uloženo ve věci znovu rozhodnout. Důvodem tohoto rozhodnutí bylo, že i přes již probíhající občanskoprávní řízení měl MS Praha při přetrvávajících pochybnostech o tom, komu má být věc vydána, postupovat dle § 80 odst. 1 trestního řádu a rozhodnout o uložení věci do úschovy (*zjištěno ze žádosti o zrušení zajištění peněžních prostředků ze dne 28. 4. 2016, usnesení ze dne 12. 10. 2016, sp. zn. 46 T 17/2006, usnesení ze dne 23. 11. 2016, sp. zn. 5 To 86/2016*).

20. Usnesením ze dne 24. 3. 2017 rozhodl MS Praha o zrušení zajištění peněžních prostředků ve výši 100 364 209 Kč na účtu žalobce u ČSOB a současně o vzetí těchto prostředků do úschovy soudu. Stížnosti obou účastníků proti tomuto usnesení byly jako nedůvodné zamítnuty usnesením VS Praha ze dne 26. 6. 2017 (*zjištěno z usnesení ze dne 24. 3. 2017, sp. zn. 46 T 17/2006, usnesení ze dne 26. 6. 2017, sp. zn. 5 To 43/2017*).
21. Úschova je vedena u OS Praha 2 pod sp. zn. 0 Sd 12/2018, žalobce zde vystupuje v postavení příjemce, žalovaný v postavení přihlašovatele. Částka ve výši 100 364 209 Kč byla složena na depozitní účet soudu dne 13. 4. 2018. Žalobce podáním ze dne 26. 7. 2018 požádal o vyplacení předmětu úschovy na svůj účet, s čímž žalovaný podáním ze dne 20. 8. 2018 vyjádřil nesouhlas s tím, že připravuje vlastní žádost o vydání předmětu úschovy. Podáním ze dne 3. 9. 2018 požádal žalovaný o vydání předmětu úschovy, s čímž žalobce vyjádřil nesouhlas podáním ze dne 15. 10. 2018. Přípisy ze dne 23. 10. 2018 byli účastníci vyrozuměni, že předmět úschovy jim může být vydán jen v případě, že nesouhlas druhého z nich bude nahrazen pravomocným rozhodnutím soudu ve sporném řízení. Usnesením ze dne 13. 12. 2019 bylo řízení o návrhu na vydání předmětu úschovy přerušeno do pravomocného skončení zde projednávané věci (*zjištěno ze spisu OS Praha 2 sp. zn. 0 Sd 12/2018*).
22. Na základě žaloby podané dne 4. 4. 2016 se žalovaný v řízení vedeném u OS Praha 4 pod sp. zn. 51 C 100/2016 domáhá na žalobci na základě stejné argumentace, kterou uplatňuje v tomto řízení, zaplacení částky 100 364 209 Kč. Žalobce se vůči takto uplatněnému nároku jednak brání stejnou argumentací, kterou uplatňuje v tomto řízení, jednak vůči eventuálnímu nároku žalovaného na vydání bezdůvodného obohacení vznáší námitku promlčení. K návrhu žalovaného bylo usnesením MS Praha ze dne 27. 9. 2016 (kterým bylo k odvolání žalovaného změněno zamítavé usnesení soudu prvního stupně) nařízeno shora uvedené předběžné opatření zakazující žalobci a ČSOB dispozice s prostředky na účtu žalobce č. 183336526/0300 až do výše 100 364 209 Kč, a to z důvodu obavy z ohrožení výkonu ve věci (eventuálně) vydaného rozhodnutí. Existenci nároku žalovaného na zaplacení předmětné částky z titulu bezdůvodného

obohacení měl odvolací soud pro účely nařízení předběžného opatření za dostatečně osvědčenou. Usnesením ze dne 6. 6. 2018 bylo jednak zrušeno nařízené předběžné opatření, když po vzetí prostředků do soudní úschovy odpadl důvod pro jeho další trvání, jednak bylo řízení dle § 109 odst. 1 písm. b) o. s. ř. přerušeno do pravomocného skončení řízení o úschově vedeného u OS Praha 2 pod sp. zn. 0 Sd 12/2018, když soud není oprávněn v tomto řízení řešit otázku vydání předmětu soudní úschovy. K odvolání žalobce bylo posledně uvedené usnesení ve výroku o přerušení řízení změněno usnesením MS Praha ze dne 23. 10. 2018 tak, že se řízení nepřerušuje. Odvolací soud na rozdíl od soudu prvního stupně dospěl k závěru, že v řízení o úschově není řešena žádná předběžná otázka, na jejímž řešení by mělo být závislé rozhodnutí v dané věci, a již vůbec ne taková otázka, kterou by soud prvního stupně nebyl oprávněn sám řešit. Dovolání žalovaného bylo zamítnuto usnesením NSČR ze dne 18. 9. 2019, když dovolací soud dospěl k závěru, že v řízení o úschově není ze zákona řešena žádná otázka, kterou by soud nemohl řešit v řízení o pohledávce žalovaného, a ani úprava rozhodování soudu o určitém právním vztahu (v řízení o úschově) obsahově nevylučuje možnost řešit rozhodující otázky v jiném řízení. Projednávání věci samé bylo zahájeno v červnu 2020 a v řízení dosud nebylo rozhodnuto (*zjištěno ze spisu OS Praha 4 sp. zn. 51 C 100/2016*).

23. Všechny další návrhy na provedení důkazů soud s ohledem na právní posouzení věci (viz dále) pro nadbytečnost zamítl. Ze stejného důvodu pak soud v odůvodnění rozsudku neuváděl skutková zjištění plynoucí z dalších provedených důkazů, neboť tato zjištění nebyla pro právní posouzení a rozhodnutí věci podstatná.
24. Takto zjištěný skutkový stav soud posoudil dle následujících ustanovení právních předpisů:
25. Dle § 79a odst. 1 věty první tr. ř., ve znění účinném do 30. 6. 2006, nasvědčují-li zjištěné skutečnosti tomu, že peněžní prostředky na účtu u banky jsou určeny ke spáchání trestného činu nebo k jeho spáchání byly užity nebo jsou výnosem z trestné činnosti, může předseda senátu a v přípravném řízení státní zástupce nebo policejní orgán rozhodnout o zajištění peněžních prostředků na účtu.
26. Dle § 81a tr. ř., ve znění pozdějších předpisů, se na postup při vrácení nemovitých věcí a nehmotných věcí, které byly zajištěny podle § 79a a při dalším nakládání s nimi, jakož i na postup při vrácení náhradní hodnoty, která byla zajištěna podle § 79g, a při dalším nakládání s ní, přiměřeně užijí § 80 a 81.
27. Dle § 80 odst. 1 věty první až třetí tr. ř., ve znění pozdějších předpisů, není-li věc, která byla vydána nebo odňata, k dalšímu řízení už třeba a nepřichází-li v úvahu její propadnutí nebo zabránění, vrátí se tomu, kdo ji vydal nebo komu byla odňata. Jestliže na ni uplatňuje právo osoba jiná, vydá se tomu, o jehož právu na věc není pochyb. Při pochybnostech se věc uloží do úschovy a osoba, která si na věc činí nárok, se upozorní, aby jej uplatnila v řízení ve věcech občanskoprávních.
28. Dle § 300 z. ř. s. přijímá-li soud do úschovy věci v případech stanovených jinými právními předpisy, řídí se ustanoveními příslušného právního předpisu, a není-li jich, ustanoveními § 289 až 302, a to přiměřeně podle povahy úschovy a jejího účelu.
29. Dle § 292 z. ř. s. je účastníkem složitel. Po právní moci rozhodnutí o přijetí do úschovy je účastníkem také ten, pro koho jsou peníze, cenné papíry nebo jiné věci určeny (dále jen „příjemce“), a ten, kdo uplatňuje právo na předmět úschovy.
30. Dle § 298 odst. 1 z. ř. s. předmět úschovy vydá soud příjemci na jeho žádost. Jestliže ke složení došlo proto, že někdo jiný než příjemce uplatňuje právo na vydání předmětu úschovy nebo že někdo jiný, jehož souhlasu je třeba, nesouhlasí s vydáním předmětu úschovy příjemci, je k vydání předmětu úschovy zapotřebí souhlasu všech účastníků a osoby, pro jejíž nesouhlas s plněním došlo ke složení do úschovy. Souhlasu složitela je však třeba jen tehdy, bylo-li plnění složeno pro neznámého věřitele.

31. Dle § 299 odst. 1 z. ř. s. byl-li souhlas s vydáním předmětu úschovy odepřen, lze jej nahradit pravomocným rozsudkem soudu, kterým bylo rozhodnuto, že ten, kdo vydání odporoval, je povinen souhlasit s vydáním předmětu úschovy žadateli.
32. Z provedených důkazů vyplynulo a nebylo to mezi účastníky ani sporné, že předmětné prostředky na účtu žalobce u ČSOB byly ve shora uvedeném trestním řízení zajištěny dle § 79a odst. 1 věty první tr. ř. jako prostředky, u kterých zjištěné okolnosti nasvědčovaly, že jsou výnosem z trestné činnosti. Stejně tak bylo prokázáno a nebylo ani sporné, že těchto prostředků již nebylo třeba k dalšímu řízení a nepřicházelo v úvahu jejich propadnutí nebo zabránění, a že tedy měly být za přiměřeného užití § 80 tr. ř. vráceny. Do soudní úschovy pak byly prostředky dle § 80 odst. 1 věty třetí tr. řádu uloženy z důvodu, že dle orgánů činných v trestním řízení zde měla být pochybnost o tom, komu k uvedeným prostředkům svědčí právo.
33. Dle názoru soudu zde však žádná pochybnost v daném směru není. Předmětem zajištění v trestním řízení a následně předmětem „civilní“ soudní úschovy byly a jsou peněžní prostředky jako věci genericky určené, nikoliv věci individuálně určené (konkrétní bankovky či mince), u kterých by bylo možné individuálně tvrdit a prokazovat, že hmotněprávní nárok na jejich vydání náleží jiné osobě než té, u které byly zajištěny. Předmětné prostředky se pak staly předmětem zajištění/úschovy jako prostředky uložené na bankovním účtu vedeném, tj. byla postižena pohledávka za bankou na výplatu prostředků z účtu. Žalobce v tomto směru důvodně odkázal na ustálenou judikaturu NSČR (např. 35 Odo 801/2002, 33 Odo 912/2006 či 29 Cdo 2155/2008), dle jejichž závěrů nejsou peněžní prostředky uložené na běžném účtu v majetku majitele účtu, ale v majetku peněžního ústavu, přičemž majiteli účtu svědčí obligační právo, aby mu byly na základě jeho příkazu peníze z účtu vyplaceny. V daném případě tedy byla zajištěním postižena pohledávka za ČSOB na výplatu prostředků evidovaných na účtu. Právo na výplatu prostředků z účtu, tj. pohledávka za ČSOB, svědčilo pouze žalobci jako majiteli účtu a pouze jemu, resp. podle jeho pokynu mohly být prostředky po zrušení zajištění vyplaceny. Žalovaný ani netvrdil, že by mu svědčilo jakékoliv právo disponovat s prostředky na předmětném účtu, resp. s pohledávkou za ČSOB postiženou zajištěním, a nemůže se tak domáhat vyplacení prostředků z účtu. Na tom nic nemění, že pohledávka žalobce za ČSOB byla v důsledku rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení vyinkasována a prostředky takto získané uloženy do úschovy soudu. Z tohoto pohledu pak není rozhodné, z jakého zdroje byly prostředky na účet žalobce poukázány a zda tento zdroj měl něčeho společného se žalovaným. Ostatně ani žalovaný netvrdí a tvrdit nemůže, že právě peníze poukázané na účet žalobce (jakkoliv je nelze ani při tomto posledním převodu individualizovat) měly představovat prostředky odčerpané z jeho majetku. Majetek, o který měl žalovaný či jeho právní předchůdci přijít v důsledku trestné činnosti V.Koženého a Ing. Vostřého, měl být původně tvořen likvidními akciemi českých podniků. Tento majetek měl být následně dle tvrzení žalovaného transformován, investován do Kantupanu, resp. Sidanca a dále transformován a převáděn, a nelze tak tvrdit, že právě prostředky na účtu žalobce (nebyly-li by v majetku banky) mají představovat majetek ušlý žalovanému.
34. Soud nevyklučuje, že žalovanému může případně svědčit obligační nárok vůči žalobci na zaplacení částky odpovídající svou výší prostředkům v úschově soudu, ať již by mělo jít o nárok z titulu vydání bezdůvodného obohacení, náhrady škody či jakéhokoliv jiného titulu. Tento obligační nárok však není předmětem zde vedeného řízení o nahrazení souhlasu s vydáním předmětu úschovy, ale je předmětem řízení vedeného u OS Praha 4 pod sp. zn. 51 C 100/2016. Ani případná existence takového obligačního nároku nemůže dle názoru soudu odůvodnit vydání předmětu úschovy, ke kterému svědčí právo toliko žalobci, žalovanému. Žalovanému však nic nebrání, měl-li by za to, že by uspokojení v budoucnu přiznaného nároku vůči žalobci mohlo být ohroženo, aby se případně domohl předběžného omezení žalobce v nakládání s pohledávkou z titulu vydání předmětu úschovy, stejně jako tak učinil v době, kdy tento nárok existoval v podobě pohledávky žalobce za ČSOB.

35. Konečně pak soud dodává, že ve vydání předmětu úschovy žalobci, kterému jako majiteli účtu náleží právo s uschovanými prostředky disponovat, nelze spatřovat ničeho rozporného s dobrými mravy. Žalovaným předestřená argumentace směřuje spíše k případně existující obligační pohledávce, nemůže však odůvodnit přiznání práva na vydání předmětu úschovy žalovanému.
36. Veden popsanými úvahami tak soud považoval podanou žalobu, kterou se žalobce domáhal uložení povinnosti žalovanému souhlasit s vydáním předmětu úschovy, za důvodnou a jako takové jí vyhověl. Naopak vzájemný návrh žalovaného požadující uložení povinnosti souhlasit s vydáním předmětu úschovy žalobci soud jako nedůvodný zamítl.
37. O nákladech řízení bylo rozhodnuto dle § 142 odst. 1 o. s. ř., když žalobce měl ve věci plný úspěch. Žalobci, který byl v řízení právně zastoupen, tak soud přiznal náhradu nákladů v celkové výši 34 186 Kč, která je tvořena
- zaplaceným soudním poplatkem dle položky č. 4 bodu 1. písm. c) Sazebníku soudních poplatků ve výši 2 000 Kč,
 - 2x odměnou právního zástupce za 2 úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepis žaloby) dle § 7 bodu 5. advokátního tarifu v celkové výši 5 000 Kč (2x 2 500 Kč), když za tarifní hodnotu byla dle § 9 odst. 3 písm. b) advokátního tarifu vzata částka 35 000 Kč,
 - 5x odměnou právního zástupce za 5 úkonů právní služby (sepis vyjádření ze dne 16. 8. 2019, 2x účast na jednání soudu, které trvalo více než 2 hodiny, dne 10. 6. 2020, sepis vyjádření ze dne 31. 8. 2020, účast na jednání soudu dne 30. 9. 2020) dle § 7 bodu 5. advokátního tarifu v celkové výši 19 500 Kč (5x 3 900 Kč), když za tarifní hodnotu byl dle 12 odst. 2 advokátního tarifu vzat součet tarifních hodnot spojených věcí (žaloba a vzájemný návrh), tj. 2x částka dle § 9 odst. 3 písm. b) advokátního tarifu v celkové výši 70 000 Kč,
 - paušální náhradou hotových výdajů právního zástupce za 7 úkonů právní služby dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu v celkové výši 2 100 Kč (7x 300 Kč),
 - DPH ve výši 21 % z odměny a náhrady hotových výdajů právního zástupce ve výši 5 586 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat soudního výkonu rozhodnutí nebo provedení exekuce.

Praha 30. září 2020

Mgr. Martin Trepka v. r.
soudce